

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Penelope Douglas

Birthday Girl

Copyright © 2018 Penelope Douglas

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Lidija Cenić

DIZAJN KORICE

Sara Vranić

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2022

foto @ by coka

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6035-904-1

COBISS.SR-ID 55445513

SLAVLJENICA

PENELOPI
DAGLAS

Prevela sa engleskog
Jelena Radojičić

Stela

PLEJLISTA

Addicted to Love – Robert Palmer
All She Wants to Do Is Dance – Don Henli
Bad Medicine – Bon Džovi
Glory Days – Brus Springstin
Guys My Age – Hej, Vajolet
Hurts So Good – Džon Melenkamp
I Love Rock'n Roll – Džoan Džet i Blekharts
I'm on Fire – Brus Springstin
Jessie's Girl – Rik Springfild
Pity Party – Melani Martinez
Poison – Alis Kuper
Pour Some Sugar on Me – Def Leopard
Run to You – Brajan Adams
The Girl Gets Around – Semi Hagar
The Distance – Kejk

The background of the page features a marbled pattern, resembling stone or water ripples, in shades of gray. A wide, horizontal white band runs across the middle of the page, serving as a backdrop for the text.

„Kada odrasteš, srce ti umire.”
– Alison Reynolds, *The Breakfast Club*

1.

Džordan

Ne javlja se. Ovo je drugi put za petnaest minuta da zovem, a slala sam i poruke na koje nije odgovorio. Namerava li da se ipak seti da dođe ovde u dva?

Završavam poziv i bacam pogled na sat iznad šanka videvši da je skoro ponoć. Još dva sata pre nego što moj dečko pomisli da sam završila s poslom i da treba da me pokupi.

A ja sam pomislila da imamo sreće večeras jer sam ranije završila.

Sranje.

Moram da sredim auto. Ne mogu da se oslanjam na to da će me on voziti.

Oko mene se čuje muzika, sa desne strane su gosti koji se smeju, a s leve jedan od šankera puni hladnjak ledom.

Osećam nelagodnost u potiljku. Ako se ne javlja, ili spava ili je napolju. I jedno i drugo bi moglo da znači da će me se setiti kad bude prekasno. Nije uvek nepouzdan, ali ni ovo ne bi bio prvi put.

Pretpostavljam da problem nastaje kada ti drug postane dečko. On i dalje misli da može da prolazi nekažnjeno.

Vadim košulju i školsku torbu iz ormarića ispod slavina i gurnem telefon u džep. Navučem košulju preko majice, zakopčam je i uvučem prednji deo ruba u farmerke, pokrivši se. Oblačim se pomalo seksi zbog napojnica, ali nema šanse da tako odem odavde.

„Gde ideš?” Pita Šel, koja gleda u mene dok uzima pivo.

Bacim pogled na šeficu, koja ima crnu kosu s plavim pramenovima skupljenom na vrh glave i niz majušnih srca istetoviranih oko nadlaktice.

„U bioskopu *Grand* se daje ponoćna projekcija filma *Zla smrt*”, kažem joj dok zatvaram ormar i prebacujem preko glave kaiš kožne torbe. „Idem da ubijem vreme i tamo sačekam Kola.”

Završila je sa sipanjem piva i gleda me kao da želi da mi kaže milion stvari, ali ni sama ne zna odakle bi počela.

Da, da, znam.

Volela bih da prestane tako da me gleda. Velika je verovatnoća da Kol neće biti ovde u dva ujutru, s obzirom na to da se trenutno ne javlja na telefon. Znam to. Možda je mrtav-pijan kod nekog od svojih drugova.

A možda je kod kuće i spava; podesio je alarm tako da stigne po mene u dva, a telefon je ostavio u drugoj sobi. To nije verovatno, ali je moguće. Ima dva sata. Daću mu dva sata.

Osim toga, moja sestra je na poslu, a niko odavde ne može da izađe da bi me vozio kući. Večeras posao slabo ide, a ja sam ranije završila jer jedina ne izdržavam dete.

Iako mi je novac očajnički potreban, kao i njima.

Hvatam kaiš torbe koji mi pada preko grudi, pomislivši da bi trebalo da imam više od osamnaest godina.

Pa sada već devetnaest, umalo zaboravljam koji je danas dan.

Duboko udahnem, odbacivši sve brige za večeras. Mnogi ljudi mojih godina jedva sastavljaju kraj s krajem, ne uspevaju da plate račune i moraju da se grebu za prevoz. Znam da bi bilo previše očekivati da sam dosad sve sredila, ali ipak me je sramota. Mrzim što izgledam bespomoćno.

A ne mogu da krivim ni Kola. Sama sam odlučila da iskoristim novac koji mi je preostao od studentskog kredita da mu pomognem da popravi *svoj* auto. I on je pomagao meni. Jedno vreme smo imali samo jedno drugo.

Okrenuvši se, Šel spušta pivo na šank ispred Grejdija – jednog od redovnih – i uzima njegov novac, upućujući mi još jedan značajan pogled dok kuca račun. „Nemaš ispravno vozilo”, kaže. „A napolju je mrak. Ne možeš da pešačiš do bioskopa. Makroi i manijaci samo čekaju na zgodne tinejdžerke s plavom kosom i ta sranja.”

Frknem. „Moraš da prestaneš da gledaš *Lifetime Movies*.”¹

Možda nismo daleko od nekih većih gradova, a Čikago je udaljen svega nekoliko sati, ali ipak smo usred nedodije.

Podižem pregradu i izlazim iza šanka. „Pozorište je samo ulicu dalje”, kažem joj. „Stići ću za deset sekundi ako budem trčala kao za ocenu.”

Potapšem Grejdija po leđima dok odlazim, a seda kosa u njegovom repu se zaniše kad se okrene da bi mi namignuo. „Ćao, mala”, kaže.

„Noć.”

„Džordan, čekaj”, viče Šel kako bi nadglasala džuboks. Okrećem se da je pogledam.

Gledam kako vadi kutiju iz hladnjaka zajedno s vinom u malom tetrapaku i gurne i jedno i drugo prema meni preko šanka.

„Srećan rođendan”, kaže, smešeći mi se kao da zna da verovatno mislim da je zaboravila.

Otima mi se osmeh i podižem poklopac male *krispi krim* kutije i vidim šest krofni.

„Nisam uspela ništa bolje da uzmem u žurbi”, objašnjava.

Hej, to je kolač. Kao. Ne bunim se.

Zatvaram kutiju i otvaram kožnu torbu na preklop, skrivajući svoj plen, vino i ostalo. Naravno, nisam očekivala da mi neko nešto pokloni, ali ipak je lepo kad te se sete. Moja sestra

¹Kanal na kablovskoj televiziji na kojem se prikazuju filmovi zasnovani na istinitim događajima. (Prim. prev.)

Kam će me sutra sigurno iznenaditi lepom košuljom ili seksi naušnicama kad se vidimo, a tata će me verovatno zvati ove nedelje.

Ipak, Šel zna kako da me nasmeje. Imam dovoljno godina da smem da radim u baru, ali nemam dovoljno da bih smela da pijem. To što mi je krišom dala vino u kojem mogu da uživam van radnog mesta večeras će biti moja mala avantura.

„Hvala”, kažem i skočim uz šank da je poljubim u obraz.

„Čuvaj se”, kaže mi.

Klimnem glavom i okrećem se, izlazim kroz drvena vrata i zakoračim na trotoar.

Vrata se zatvaraju za mnom, muzika iznutra je sada udaljeno bubnjanje, a grudi mi se prazne, oslobađam dah koji nisam ni znala da zadržavam.

Volim je, ali volela bih da se ne brine za mene. Gleda me kao da mi je mama i želi sve da popravi.

Mislim da bi bilo dobro da sam imala mamu poput nje.

Dočekuje me noćna svežina vazduha, ježim se po rukama, a opojni miris majskog cveća ispunjava mi nozdrve. Nagnem glavu unazad, zatvorim oči i udišem punim plućima, dok me duge šiške golicaju po obrazima na laganom povetarcu.

Dolaze vrele letnje noći.

Otvaram oči i gledam levo, pa desno, videvši da su trotoari prazni, ali automobili i dalje stoje sa obe strane ulice. Parking VFA kluba takođe je pun. Njihovo bingo-veče obično se u ovo doba pretvori u pijanku i rekla bih da se matorci još dobro provode.

Kad skrenem levo skidam gumicu s kose i puštam uvojke da padnu, pa krećem, navlačeći traku oko ručnog zgloba.

Noć je prijatna iako je još nešto svežije. U baru se toči previše alkohola, čiji miris udišem po celu noć.

A previše je i buke i pogleda.

Ubrzavam korak, uzbuđena što ću na neko vreme nestati u mraku bioskopa. Obično ne idem sama, ali kada prikazuju starije filmove iz 80-ih, kao što je *Zla smrt*, moram. Kol obožava specijalne efekte i ne pada mu na pamet da gleda filmove snimljene pre 1995.

Nasmešim se, razmišljajući o njegovim ludostima. Ne zna šta propušta. Osamdesete su bile fantastične. To je čitava decenija bez ičega sem dobre zabave. Nije sve moralo da ima neko značenje i bude duboko.

Uvek mi prija da pobeđem u to, a posebno večeras.

Kad skrenem iza ugla i krenem prema blagajni, vidim da sam poranila nekoliko minuta, što je odlično. Ne volim da propustim *trejlere* na početku.

„Jednu, molim”, kažem blagajnici.

Iz džepa vadim svežanj novčanica koje sam večeras dobila kao napojnice i izdvajam sedam i po za kartu. Uz stanarinu koju treba platiti i pravu malu hrpu računa koje još ne možemo da platimo na stolu u Kolovom i mom stanu, nije da imam novca napretek, ali sedam kinti ništa neće promeniti.

A rođendan mi je, pa...

Dok ulazim zaobilazim štand s kokicama i krećem prema narednim dvokrilnim vratima. Tu je samo jedna bioskopska sala, a iznenađujuće je što je ovo mesto opstalo šezdeset godina, čak i nakon što su u okolnim gradovima izgrađeni veći bioskopi sa po dvanaest sala. *Grand* bioskop je morao da bude kreativan s ponoćnim projekcijama klasičnih filmova poput ove večerašnje, ali i svečanim događajima i privatnim žurkama. Ne zalazim često ovde zbog obaveza u školi i na poslu, ali to je prijatno, mračno mesto na kojem možete da se izgubite na neko vreme ako želite. Privatno je i tiho.

Kad uđem još jednom proverim telefon i vidim da Kol još nije ni zvao niti poslao poruku. Isključim zvono i vratim ga u džep.

Na platnu se vrte neke reklame, ali svetla još nisu ugašena, pa brzo pregledam prostoriju i ugledam nekoliko usamljenih ljudi. Takođe, u zadnjem redu sa moje desne strane sedi par, a u sredini je mala grupa momaka – mladih, zaključujem po njihovom neprimereno glasnom smehu. Od oko tri stotine mesta, dvesta osamdeset pet je još uvek slobodno, pa imam veliki izbor.

Silazim pet ili šest redova niže do jednog koji je prazan i uvlačim se zauzimajući mesto na sredini. Spuštam torbu, tiho izvlačim ljubičasti tetrapak vina i pod prigušenim svetlima čitam etiketu.

Merlo. Nadala sam se da je belo vino, ali sam sigurna da Šel mora ovoga da se reši. Služimo ga samo kada je neki događaj na otvorenom i ne želimo staklo napolju.

Kad odvrnem čep osetim oštar miris, bez imalo fine arome koju somelijeri naizgled pronalaze u vinu. Nema nagoveštaja hrasta sa „smelom aromom trešnje” ili nečega sličnog. Povukavši poslužavnik ispred sebe koristim prazan red ispred i savijam kolena, spustivši starke na naslone za ruke između praznih sedišta.

Spuštam tetrapak, vadim telefon iz zadnjeg džepa, za slučaj da Kol pozove, i bacam ga na poslužavnik pored vina.

Ali on pada s poslužavnika. Pada mi između nogu, a zatim na pod, podižem kolena pokušavajući da ga uhvatim, ali udaram njima o poslužavnik i odbacim otvoreno vino koje se prolje na pod.

Zabezeknem se i uzdahnem. „Sranje!”, izleti mi šapatom.

Koji kurac?

Ponovo spustim noge na pod, odgurnem poslužavnik u stranu i sagnem se do poda, pokušavajući da napipam telefon. Umočim prste u proliveno vino i trgnem se zbog nereda. Pogledam preko sedišta i vidim trojicu momaka nekoliko redova niže ispred mene i tačno na mestu na koje se spušta ovaj vinopad.

Zastenjem. *Sjajno.*

Lagani sloj znoja hladi mi čelo i ja ustajem, izvlačeći iz torbe maramu kako bih obrisala prste. Ne želim da je upropastim, ali nemam maramice.

Kakav nered.

Toliko o bekstvu na dva sata.

Okrećem se za poslužiteljem sa svetlom, prilično sigurna da ga nema u ovom bioskopu, posebno u ovo doba noći, ali jedino svetlo koje imam jeste baterijska lampa na telefonu, a podovi su u mraku.

Pošto nikoga nema, uzimam maramu i torbu i odlazim do sledećeg reda, saginjem se i zavirujem ispod sedišta pokušavajući da pronađem svoj mobilni. Kad ništa ne nađem prelazim u sledeći red, a zatim sledeći, prilično sigurna da sam čula kako klizi. Pošto su redovi sedišta sve niže, mogao je daleko da ode. *Sranje.*

Prešavši u sledeći red ostavim stvari i spustim se u puzeći položaj, provirujem levo i desno između redova, pipam rukama. Ispred sedi par dugih nogu u farmerkama, podignem pogled i vidim muškarca koji sedi na sedištu sa šakom punom kokica koju podiže ka ustima. Gleda dole u mene, upitno podigavši obrve.

„Izvinite”, šapnem, sklonivši kosu iza uha. „Ispustila sam piće i telefon mi je skliznuo ovde negde. Smem li...?”

On na trenutak okleva, a zatim kratko zažmuri, uspravljajući se. „Da, naravno.” Pomera tacnu u stranu i ustaje, pa izvlači nešto iz džepa. „Izvoli.”

Uključi baterijsku lampu na telefonu i čučne, osvetljavajući prostor ispod sedišta.

Odmah ugledam svoj telefon ispod sedišta pored njegovog i uzmem ga. *Hvala bogu.* Oboje ustajemo i opuštam se. Trenutno ne mogu da priuštiti novi telefon. Prelazim prstima po ekranu, uveravajući se da ne osećam pukotine.

„Našla?“, pita.

„Da, hvala.“

Gasi baterijsku lampu, ali pruža ruku, prelazi prstima preko dna mog telefona i prinosi ih svom nosu da omiriše.

„Da li je to...“, trgne se, „vino?“

Gledam u pod, vidim da stoji u piću koje sam prosula tri reda iznad.

„Oh, bože.“ Podignem pogled prema njemu. „Baš mi je žao. Da li je svuda?“

„Ne, ne, u redu je.“ Prigušeno se kikoće, usne mu se krive u poluosmeh dok se sklanja od prosutog vina. „Nisam znao da ovde prodaju alkohol.“

Podižem maramu i brišem telefon. „Oh, ne prodaju“, kažem mu tiho da ne ometam druge u bioskopu. „Upravo sam otišla s posla. Dala mi ga je šefica za... hm“, vrtim glavom, tražeći reči, „da, uh... proslavim.“

„Slaviš?“

„Pssst“, prosikće neko.

Oboje gledamo momka u redu iza, sasvim desno, koji krajičkom oka ljutito gleda u nas. Nisu još počeli ni trejleri, ni film, niti smo mu u vidokrugu, ali pretpostavljam da ga uznemiravamo. Odmičem se prema torbi.

Čovek koji mi pomaže uzima svoje piće i kokice i ide za mnom. Iznenada osetim blagi miris njegove kupke. „Samo da se sklonim iz barice“, kaže.

Sedne nekoliko sedišta niže i pogleda u mene, a zatim mesto na kojem sam sedela kad su mi pali telefon i vino. „Slobodno sedi.“ Pokazuje rukom sedište pored sebe, verovatno shvativši da sam i ja večeras sama.

„Hvala“, kažem mu. „Idem samo...“

Ne završavam. Odmičem se i uzimam torbu, okrenuvši se prema svom sedištu, kad ugledam momka i devojkicu kako

ulaze u bioskop. Ukočim se, posmatrajući ih kako skreću levo u zadnji red na drugoj strani i spuštaju se na sedišta.

Sranje.

Džej Makejb. Jedini dečko s kojim sam bila, sem Kola, zbog koga Kol izgleda kao princ. Nažalost, on i dalje voli da me nagazi kad god mu se ukaže prilika i nema šanse da se srećem s njim večeras.

„Dobro si?“, pita me lik koji je uključio baterijsku lampu na telefonu, pošto se ne pomeram. „Obećavam da ti se neću nabacivati. Suviše si stara za mene.”

Prostrelin ga pogledom, zaboravljajući na trenutak Džeja i devojk. *Prestara za njega? Molim?* Odmeravam njegovu visinu veću od sto osamdeset centimetara, mišiće koji mu se naziru kroz majicu i njegovu desnu podlakticu prekrivenu tetovažama koje mu nestaju u rukavu košulje. U baru sam viđala mnogo momaka, a on ne liči ni na jednog devetnaestogodišnjaka koga sam ikada srela. Mora da ima najmanje – koliko? Trideset?

On frkće. „Šalim se“, kaže, a usta mu se razvlače u široki osmeh od kojeg mi pomalo zastaje dah. „Ako ne želiš sama da gledaš film, slobodno sedi. Samo to sam mislio.”

Brzo pogledam u Džeja i osobu koja je s njim, ali onda grupa muškaraca ulazi kroz dvostruka vrata, praveći veliku buku dok ulaze u salu. Vidim kako Džej skreće pogled sa devojke prema toj gužvi i instinktivno se spuštam na sedište pored ovog lika, ne želeći da me Džej vidi.

„Hvala“, kažem čoveku pored koga sam sela.

Osećam prisustvo bivšeg u sali, a stara sećanja isplivavaju na površinu, podsećajući me kako sam mu u jednom trenutku dopustila da me navede da se osećam bespomoćnom. Samo želim da jedne večeri ne razmišljam o svemu.

Udobno se smestim i pokušavam da se opustim, ali onda krajičkom oka provirim, u neposrednoj sam blizini lika koga

ne poznajem, koji sedi pored mene poput rasplamsale vatre i nemoguće ga je ignorisati.

Okrećem glavu, pogledavši ga sa strepnjom. „Nisi serijski ubica, zar ne?”

Stisne obrve i pogleda me. „A ti?”

„Oni su obično asocijalni muškarci bele puti.”

Zgodan muškarac, sasvim sam ovde? Hmmm...

Podiže jednu obrvu u oštar luk. „I izgledaju baš kao i svi drugi”, dodaje sa sumnjom u glasu, dok me odmerava od glave do pete.

Svetlo reklama na platnu titra mu u očima, nijedno od nas se ne trgne, ali ne mogu više da izdržim. Tiho se zakikoćem.

Konačno mu pružim ruku. „Ja sam Džordan. Žao mi je zbog vina.”

„Džordan?”, ponavlja uzimajući me za ruku da bismo se rukovali. „Neobično ime za devojku.”

„Pa ne baš.” Opustim se u sedištu i prekrstim ruke na grudima, podižući kolena i gurnuvši patike u prostor između dva prazna sedišta ispred sebe. „To je bilo ime devojke koju je muvao Tom Kruz u filmu *Koktel*, sećaš se?”

Gleda me upitno.

„Koktel?”, ponavljam. „Film iz 1988. o talentovanom šankeru?”

„Ah, da.” Ali pogled mu je nekako nesiguran, pa nisam sigurna da zna o čemu pričam.

„Voliš li filmove iz 80-ih?”, pitam, pokazujući rukom na platno na kojem ćemo uskoro gledati film.

„Volim *strašne* filmove”, objašnjava i pruža mi kokice. „Ovo je klasika. Ti?”

„Volim osamdesete.” Uzimam nekoliko kokica u šaku i stavljam jednu u usta. „Mom dečku se ne dopada moj ukus kada je reč o filmovima i muzici, ali ja ne mogu da odolim. Ovde sam kad god se prikazuje nešto iz tog perioda.”

Osećam se neprijatno jer sam slučajno spomenula dečka, ali ne želim da ostavim pogrešan utisak. Brzo bacam pogled na njegovu levu ruku, srećom, ne vidim venčani prsten. Bilo bi pogrešno sedeti ovde sa oženjenim likom.

Ali on me samo znalački gleda. „*Jutarnji klub* ti je omiljeni, zar ne? I sve ostale kreacije Džona Hjuza?”

„Imaš li nešto protiv *Jutarnjeg kluba*?”

„Nisam imao prvih deset puta kad sam ga gledao, ne.”

Usne mi se razvlače u osmeh. Pretpostavljam da je često na televiziji.

On se nagine. „Osamdesete su bile doba akcionih heroja”, ističe sasvim blizu meni, dubokog glasa, prigušeno. „Ljudi to zaboravljaju. *Smrtonosno oružje*, *Umri muški*, *Terminator*, *Rambo*...”

„Žan-Klod van Dam”, dodajem.

„Baš tako.”

Zagrizem usnu kako se ne bih smejala, ali mi stomak ipak zaigra i otme mi se prigušeni smeh.

On se mršti. „Što se ti smeješ?”

„Ništa”, odgovaram brzo, klimajući glavom. „Van Dam. Veliki glumac. Vrlo relevantni filmovi.”

Ne uspevam da sakrijem smeh, a on se mršti znajući da bih svašta rekla.

Baš tada negde iza sebe čujem kikotanje, pa se okrećem preko ramena i ugledam Džeja, koji ne gleda u platno već se nagnuo prema devojci i oboje se sada glasno smeju.

„Poznajesh ih?”, pita me muškarac pored mene.

Odmahnem glavom. Ne mora sve da zna.

Ućutimo, pojedem kokice iz ruke zabacivši glavu unazad i zagledam se u visoku tavanicu i starinske zlatne lukove iznad nas. On sedi pored mene, a ja polako udišem i izdišem, uprkos bubnjanju koje osećam u grudima.

Zašto sam nervozna? Da li je to zbog Džeja?

Ne, trenutno i ne razmišljam o njemu.

Ljudi oko nas časkaju, čekaju da film počne, ali ne čujem šta govore i baš me briga. Osećam kako mi toplota izbija iz tela.

„Dakle, šta studiraš na Doral stejtu?“, pita.

Iznenadeno ga pogledam. Kako zna gde studiram?

Serijski ubica.

Ali onda rukom pokaže moju torbu na podu i vidim privezak za ključeve sa amblemom univerziteta.

Ah, da.

Uspravim se. „Pejzažnu arhitekturu“, kažem mu. „Želim da ulepšavam spoljne prostore.“

„To je lepo. Radim u građevinarstvu.“

Uputim mu poluosmeh. „Dakle, ti ulepšavaš prostore iznutra.“

„Ne, ne baš.“

Smejem se njegovom smorenom tonu kojim kao da kaže da mu je dosadno ono što radi.

„Činim ih *funkcionalnim*“, ispravlja me.

Okreće oči boje lešnika, toplog i prodornog pogleda, prema meni, ali tada mu pogled na trenutak pada na moje usne i osećim leptiriće u stomaku. On brzo odvraća pogled, a ja spuštam svoj, pokušavam da dođem do daha.

Nakašljem se, pa se sagnem i iz torbe izvlačim krofne i stavljam ih na tacnu podigavši stočić ispred sebe, a zatim otvorim kutiju.

Odmah osetim slatki miris i stomak mi zakrči.

Bacam pogled na prozor za projekciju pitajući se počinje li uskoro film jer sam ih čuvala za to, ali sada umirem od gladi.

Osećam da me lik gleda, pa ga pogledam, objašnjavajući krofne: „Rođendan mi je. Pored vina, šefica mi je dala jedinu tortu koju je mogla da kupi iz kola.“

Uzimam jednu, pa se zavalim podigavši noge na naslon za ruke ispred sebe.

„Poješćeš svih šest krofni?“, pita on.

Zaustavljam pecivo nekoliko centimetara od usta i zurim u njega. „Da li ti se to gadi?“

„Ne, samo se pitam hoću li i ja dobiti jednu.“

Nasmešim se i pokažem kutiju, govoreći mu da se sam poslužim.

Uzima jednu samo sa glazurom i nisam sigurna da li ne voli mrvice ili samo pokušava da mi ostavi one posebne, ali u svakom slučaju, to mi se sviđa. Sedimo i jedemo, ali ne mogu da s vremena na vreme kradom ne pogledam u njega.

Njegova smeđa kosa je svetla, a oči deluju kao da su plave, zelene ili boje lešnika, u zavisnosti od toga kakva ih svetlost obasjava s platna. Ima malo izrasle brade na licu ovalnog oblika, špicast nos, a moj pogled privlači način na koji mu se četvrtasta vilica savija dok žvaće. Oko očiju ima jedva primetne linije, što možda znači da ima više od trideset godina, ali možda je sve vreme na suncu. Visok je, snažan, zgodan i preplanuo, a pogled mu odjednom skrene u stranu, kao da oseća kako blenem. Ponovo skrećem pogled.

Jebiga.

To je u redu, zar ne? Normalno je smatrati druge ljude privlačnim. To se dešava. Mislim, Skarlet Johanson je privlačna. To ne znači da sam zainteresovana za nju.

Još jednom gricnem svoju krofnu, a pogled mi ponovo skrene u stranu, upijam različite tetovaže. Crni zupčanici i zavrtnji, poput kostura nekog robota, neki tribal koji definitivno ukazuje na to da je dete devedesetih i uspevam samo da razaznam nešto za šta mislim da je džepni sat, koji izgleda kao da pokušava da se oslobodi njegove kože. Sve je poput neke mešavine, bez određene teme, ali je rad prelep. Pitam se kakva priča stoji iza tih slika.

Uzimam još jedan zalogaj, ružičasta glazura i šarene mrvice tope mi se u ustima, tako da poželim da strpam celu prokletu krofnu u usta odjednom.

„Znaš, zaista želim trbušnjake”, kažem žvaćući, „ali ovo je suviše dobro.”

On se nasmeje, zagledan u mene. Smeje se tiho.

„Šta?”

„Ništa. Jednostavno si...” Skreće pogled kao da traži reči. „Ti si samo nekako, kao, zanimljiva ili... nešto?” Odmahuje glavom. „Žao mi je, ne znam šta sam hteo.” A onda izusti: „Slatka”, kao da se prisetio. „Mislim, slatka si.”

Želudac mi zaigra, a u obrazima osetim vrelinu kao da sam ponovo u petom razredu, kada je bio ogroman kompliment da ti dečko koji ti se sviđa kaže da si slatka. Znam da misli na moju ličnost, a ne na moj izgled, ali to mi se nekako sviđa.

Završi krofnu i otpije gutljaj gaziranog soka. „Pa koliko imaš godina?”, pita. „Recimo, dvadeset tri, dvadeset četiri?”

„Naravno, jednog dana.”

Otme mu se smeh.

„Devetnaest”, konačno odgovaram.

Duboko udahne, pa uzdiše s nekom setom u pogledu.

„Šta?” Uzimam poslednji zalogaj i protrljam ruku o ruku, a zatim se zavalim i naslonim glavu na stolicu.

„Ponovo biti tako mlad”, razmišlja on. „Kao da je juče bilo.”

Koliko bi mogao da ima godina? Sigurno nije tako davno imao devetnaest. Pre deset godina? Možda dvanaest?

„Promenio bi nešto da možeš da se vratiš?”, ispitujem.

On se usiljeno osmehuje, pa se ozbiljno zagleda u mene. „Dozvoli mi da ti kažem nešto... Mali savet, može?”

Slušam, podigavši pogled. Gledamo se pravo u oči.

„Budi nezaustavljiva”, kaže mi.

Šta?

Mora da vidi da sam zbunjena jer nastavlja.

„Vreme projuri brzo kao metak, a strah ti daje izgovore da žudiš da ne činiš sve ono što znaš da bi trebalo. Ne sumnjaj u sebe, ne premišljaj se, ne dozvoli da te strah sputava, *ne* budi lenja i ne donosi odluke na osnovu toga koliko će nešto usrećiti druge. Samo napred, u redu?”

Zurim u njega i, nažalost, to je sve što mogu. Želim da se nasmejem jer mi srce raste i dobar je osećaj, ali takođe sam ispunjena nečim što ne mogu da odredim. Kao da me odjednom preplavljuje desetak različitih emocija i jedino što uspevam jeste da brzo, plitko dišem.

„U redu”, šapnem.

Nisam sigurna da li je to što je on rekao ono što sam htela ili što mi je bilo potrebno da čujem, ali osećam da sam se malo uspravila i spremno naćulila uši. Koliko god trajalo, ja sam malo hrabrija, a on je moj novi heroj.

Gledam kako izvlači malu kutiju, a zatim pali šibicu, napravivši mali plamen. Stavlja šibicu u jednu krofnu sa ružičastom glazurom, kako je Šel tražila jer zna da mi je to omiljena boja, koja sada sija pod svetlošću. Osećam kako mi je toplo oko srca zbog tog gesta.

Spuštam noge, naginjem se napred, zatvaram oči i u sebi razmišljam šta želim, a zatim duvam u plamen i gasim ga.

Nisam poželeva ono što obično želim. Um mi je odjednom prazan i ne sećam se svega što mi je sada potrebno i što želim izvan ovog bioskopa. Poželeva sam jedino što sam uspevala da smislim.

Oboje se naslonimo i smestimo, sa po još jednom krofnom, dok se svetla konačno gase, a snažno ozvučenje čuje sa obe strane sale.

U narednih devedeset minuta jedemo i smeju se, a ja nekoliko puta pokrivam lice kad znam da nailazi neka nezgodna scena. Štrecnem se tu i tamo, i nasmejem se kada on to učini

jer deluje posramljeno. Nakon nekog vremena primećujem da mi je glava nagnuta prema njemu, a on takođe podiže nogu na praznu stolicu ispred nas i zabaci glavu. Potpuno nam je prijatno. Ne pada mi na pamet da držim određenu distancu.

Ne gledam često filmove sa drugim ljudima. Nisam navikla da samo sedim u tišini s nekim drugim. Kolov i moj raspored ne podudaraju se uvek, moja sestra Kam više uopšte nema slobodnog vremena, a većina mojih srednjoškolskih drugarstava nije se održala nakon mature, pre oko godinu dana. Lepo je družiti se s nekim.

Kad vidim da je kraj filma, nisam sigurna da se sećam njegovog velikog dela. Ali dugo nisam bila ovako opuštena. Smejala sam se, smešila, šalila i zaboravila na sve što se napolju dešava, a to mi je trebalo. Još ne želim da idem kući.

Svetla se upale i ja se polako uspravljam, spuštajući noge na pod dok gutam knedlu i bacam pogled na njega. I on sedi, ali jedva da me pogleda u oči.

Dok ustajem prebacim kaiš torbe preko glave i skupljam otpatke.

„*Poltergajst* se daje za nekoliko nedelja”, kaže on iza mene, ustaje i uzima svoje otpatke. „Ako te vidim, paziću da sedim iza tebe.”

Smejem se tiho, razmišljajući o vinu. Oboje izlazimo iz reda i idemo prema vratima. Primećujem da Džej i njegova devojka više nisu na svojim mestima. Mora da su već otišli, ali istini za volju, odavno sam zaboravila da su i bili ovde.

Poltergajst. Znači li to da će on tada biti ovde? Da li je to njegov način da me nonšalantno obavesti o tome, za slučaj da se dogodi da i ja poželim da dođem?

Ali ne, zna da imam dečka.

Međutim, ne mogu da se ne zapitam da li bih, u slučaju da iz nekog razloga Kol i ja ne budemo zajedno još mesec dana, došla u bioskop znajući da će on biti ovde?

Snažno zažmurim i ostajem tako, obuzima me krivica dok idem ka izlazu. Verovatno bih došla. U ovom gradu nema mnogo „prilika”, a ja sam se večeras zabavila. Ovaj lik je zanimljiv.

I lepo izgleda.

I zaposlen je.

Trebalo bi da mu nabacim stariju sestru. Za mene je misterija kako je sve ovo vreme prolazio ispod njenog radara, neopažen.

Prođemo kroz vrata, poslednji izlazimo iz bioskopa i zastajemo u predvorju da bacimo smeće.

Podignem pogled prema njemu, srce mi zaigra dok ga gledam na jačem svetlu kako u svojoj punoj visini stoji ispred mene. Oči boje lešnika. Definitivno lešnika. Ali su više zelene oko spoljne ivice dužica.

Frizura mu je oblikovana s najmanje moguće truda, tek toliko da se prođe prstima, a ja spuštam pogled na njegov glatki, preplanuli vrat. Ne mogu da vidim da li se ispod okovratnika njegove majice uočava razlika u boji. Da li je svuda preplanuo? U mislima mi blesne nepozvana slika njega dok udara čekićem i vuče drva bez košulje na sebi i ja...

Ponovo zatvaram oči, odmahujući glavom. *Da, dobro je, u redu.*

„Hm, bolje da krenem nazad”, kažem mu, hvatajući se za kaiš torbe. „Nadam se da me dečko dosad čeka u baru da me pokupi.”

„U baru?”

„*Graunders?*”, odgovaram, misleći da bi trebalo da zna to mesto. To je jedan od svega tri bara u gradu iako mnogi više vole *Pur Red's* ili striptiz-klub nego lokal u kojem ja radim. „Večeras sam izašla malo ranije – neočekivano – a on me vozi, ali nisam uspela da ga dobijem. Ipak, sada bi trebalo da je tamo.”

Otvara vrata i pridržava ih dok izlazim iz bioskopa, pa izlazi za mnom.

„Nadam se da si lepo provela rođendan, uprkos tome što si morala da radiš”, kaže.

Pomeram se udesno, prema *Graundersu*, a on skreće levo.

„I hvala što si mi pravio društvo.” kažem mu. „Nadam se da ti nisam pokvarila film.”

Zagleda se u mene na trenutak, disanje mu postaje teže, dok mu lice poprima neodlučan izraz. Konačno odmahuje glavom, skrećući pogled. „Ni najmanje”, kaže.

Prolazi trenutak tišine i oboje se polako udaljavamo, ali nijedno od nas ne okreće leđa onom drugom.

Tišina postaje sve duža, sve se više udaljavamo i on na kraju podiže ruku, mahnuvši mi lagano, pre nego što obe ruke zavuče u zadnje džepove. „Laku noć”, kaže.

Samo buljim u njega. *Da, laku noć.*

A onda se okrećem i osećam sve jači grč u stomaku.

Ne znam ni kako se zove. Bilo bi lepo pozdraviti ga ako ponovo naletim na njega.

Nemam vremena za premišljanje. Telefon mi zazvoni i izvlačim ga iz džepa. Ugledam Kolovo ime na ekranu.

Zaustavljam se na trotoaru i javljam se. „Hej, jesi u *Graundersu*?” pitam ga. „Skoro sam tamo.”

On, međutim, ništa ne govori, a ja zastajem, dozivam ga po imenu. „Kole? Jesi li tamo?”

Ništa.

„Kole?”, kažem glasnije.

Ali veza se prekinula. Pokušam da ga pozovem, ali iza sebe začujem glas.

„Tvoj dečko se zove Kol?”, pita muškarac iz bioskopa. „Kol Loson?”

Okrenem se i vidim kako se polako vraća prema meni.

„Da”, kažem. „Ti ga poznaješ?”

Na trenutak okleva kao da se s nečim miri, a onda ispruži ruku i konačno se predstavi. „Ja sam Pajk. Pajk Loson.”

Loson?

Zastaje na trenutak, a zatim dodaje: „Njegov otac.”

Ostajem bez vazduha. „Šta?” izustim.

Njegov otac?

Zinem od čuda, ali brzo zatvaram usta, gledajući ovog čoveka novim očima dok procesuiram ono što sam čula.

Kol je usput pričao o svom ocu – znala sam da živi u blizini – ali nisu bliski, koliko sam razumela. Utisak koji sam o Kolo-
vom ocu stekla iz tog spominjanja njegovog sina ne podudara se s likom s kojim sam večeras razgovarala u bioskopu. On je fin.

I lako je razgovarati s njim.

I zaboga, jedva da izgleda dovoljno star da bi imao devetnaestogodišnjeg sina.

„Njegov otac?”, pitam naglas.

On mi se kratko osmehne, a znam da je ovo razvoj događaja koji ni on nije očekivao.

Čujem kako mu u džepu vibrira mobilni i on ga vadi, proveravajući ekran.

„A ako me sada zove, mora da je u nevolji”, kaže, zagledan u telefon. „Treba li ti prevoz?”

„Gde?”

„U policijsku stanicu, pretpostavljam.” Uzdahne, javlja se na telefon i pokazuje da krenem za njim. „Idemo.”